

קונטֿרָס

תְּכִלִּת הַחַיִּים

נִפְלָאות מֵהִי תְּכִלִּת הַחַיִּים שֶׁל כָּל בָּר יִשְׂרָאֵל בָּזָה
הָעוֹלָם, וַיָּרֶא עֲצֹות וַנְּתִיבות חְדָשָׁות אֵיךְ לְזִכּוֹת
לְהָגִיעַ אֶל שְׁלֹמוֹת תְּכִלִּת הַחַיִּים.

*

בְּנֵי וּמִיסְדָּעָל-פִּי דָּבָרִי
רַבְנָנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אָוֹר הַגָּנוֹזׁ וְהַצְפּוֹן
בְּוֹצִיאָה קְדִישָׁא עַלְּאָה, אַדְוֹגָנוּ, מַזְרָנוּ וְרַבְנָנוּ
רַבִּי נְחַמָּן מִבְּרָסֶלֶב, זִכּוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ.

וְעַל-פִּי דָּבָרִי תְּלִמְידָיו, מַזְרָנוּ
הַקָּדוֹשׁ, אָוֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֹז לֹא אֲנִיס לֵיה
רַבִּי נְתָן מִבְּרָסֶלֶב, זִכּוֹתוֹ יָגֵן עַלְינוּ,

וּמְשֻׁלָּב בְּפִסְיוֹקִי תּוֹרָה, גְּבִיאִים, כְּתוּבִים וּמְאַמְרִי
תְּכִמָּינוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא יְמִדְרָשִׁים וּזְהָר הַקָּדוֹשׁ.

*

הַוָּבָא לְדִפּוֹס עַל-יִדִּי
חַסִּידִי בְּרָסֶלֶב
עִיה"ק יְרוֹשָׁלָיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהָרָא"ש ב"י אמר: **תְּכִלִית הַחַיִים**
היא להכير את הקדוש ברוך הוא,
ורק בשכיל זה ירצה נשמתו אל זה
העולם; ולכון צരיך כל בר ישראל
להתגעה בכלל يوم ריום מימי חייו
להגיע אל התכליות הזה.

(אמרי מוֹהָרָא"ש, חלק ב', סימן תרה)

קונטּרָס פְּכַלִּית הַחַיִּים

.א.

צָרִיךְ שֶׁתְּדֻעַ, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיקָּר, כִּי עַקְרָב
"פְּכַלִּית הַחַיִּים" בָּזָה הָעוֹלָם הוּא רָק לְהַכִּיר אָתוֹ
יַתְּבִּרְךָ, לְהַכְּנִיס בְּדַעַתּוֹ תִּמְיד אֶת יִדְיעָת אַמְּפָתָ
מְצִיאוֹתָו יַתְּבִּרְךָ, וְאֵיךְ שֶׁכְּלָל הָעוֹלָם כָּלָו אֲשֶׁר
לְמִראָה עִינֵּיךְ: דּוֹמָם, צָוָמָת, חַי, מְדַבֵּר, הַם עַצְם
עַצְמִיוֹת חַיּוֹת אַלְקָוֹתָו יַתְּבִּרְךָ בְּהַתְּלָבְשָׁוֹת הַזֹּוּ, וְאֶפְ
שֶׁאָדָם נִמְצָא בְּעוֹלָם הַגְּשָׁמִי וְהַחֲמָרִי, וְגַופו גַּס וְעַב
וּמְגַשָּׂם מִתְּאֹוֹת הָעוֹלָם הַזָּה, וְכֵן בְּשִׁבְיל הַבְּחִירָה
וְהַגְּפִיזָן רֹאִים בְּדִיקָה הַהְפֹּזָה, עַם כָּל זֹאת עַלְיכָה,
אֲהוֹבִי, בְּנֵי, לְדִעַת כִּי רָק זֶהוּ עַקְרָב "פְּכַלִּית הַחַיִּים",
לְהַחְדִּיר בְּעַצְמוֹ אֶת אַמְּפָתָ מְצִיאוֹתָו יַתְּבִּרְךָ, וְתִּמְיד
יַחֲפֵשׂ וַיְבַקֵּשׂ אֶתְרָיו יַתְּבִּרְךָ, וַיִּמְסַר אֶת נְפָשׁוֹ בְּפָעַל

ממש לזכות להגיעה אל ידיעה זו, אשר אין בלבדיו יתברך כלל, ותכף-ומיד כשייה דבר זה מחליט וمبرר בדעתי, אז זכית להגיעה אל "תכלית החיים"; אבל ידוע תדע, אהובי, בני היקר, כי אין זה קל להגיעה אל מדרגה זו, שלא ירצה כבר האדם רצון אחר מבraud רצונו יתברך, ולא יראה בمراقب עיניו רק אמתת מציאותו יתברך, ולא ישמע במשמעותו רק קולו יתברך, הקורא לאדם מכל פרט מפרטיה הבריאה, ולא ידבר רק עמו יתברך, הינו שיזכה להיות כלכך דבוק במי חיים עד שגם כשידבר עם בני-אדם, יהיה אז דבוק בו יתברך, אשר באמת זה עקר "תכלית החיים" להגיעה אל זה בזה העולם, אך דבר זה אי אפשר להשיג ולהגיע כי אם על-ידי יגיעה רבה וטרחה גדולה, להתגעה ולטרח בעבודתו יתברך, הן בימים המצוות מעשיות, והן בשקיידה נפלאה בתורה הקדושה, והן ברבי תפלוות ובקשות, מחות ופיטסים, להפציר לפניו יתברך, שיחוס וירחים עליו שירדו ממנה חלקה והזנה, השקר והפניות, הישות והגאות שבסגנון בו על-ידי רבוי עוננותיו המרבים, ואז כשייה חזק ואמין בכל זה, הינו בימים המצוות המעשיות בתמיינות ובפשטות

גמורה, ובהתמלה ושקידה נפלאה בכל חלקי התורה הקדושה, ועל כלם למסר את עצמו כל כלו לתפלה ובקשה ושיחה בין קונו יומם ולילה בעקבשות גדולה, ולא יתפעל משום בריה שבעולם, ולא יסתכל על בני-אדם המלעיגים, וימשיך עצמו רק אליו יתברך, אז דיקא יזכה להשיג את "תכלית החיים" וועלמו הנACHI יטע עוד בזה העולם הגשמי והחמרי; אשורי מי שמנכיס את רצונותיו וכסופיו אליו יתברך, ורק אחורי יתברך בכל לבו ובכל נפשו, שאז יזכה להיות כי מאשר בתיו, כי אין לך אדם יותר מאשר מזה אשר רץ ובורם רק אליו יתברך, ואין בדעתו ובמוח שבתו רק אמתת מציאותו יתברך, אז דיקא יזכה לשעשוע עולם הבא בעולם זה ממש; אשורי לו בזה ואשרי לו בבא!

ב.

צרייך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר עקר "תכלית החיים" בזה העולם להגיע אל שלמות הבטול, להיות בטיל ומבטל אל הקדוש-ברוך-הוא, שאז דיקא יזכה להמשיך על עצמו השגחה נוראה

ונפלאה עד מארד, כי כל אחד כפי בטלו שזוכה
 לבטל את עצמו לגמרי אל אין סוף ברוך הוא,
 ונעשה בעיני עצמו כאפס וכайн, בטל ומבטל בעיני
 עצמו לגמרי, כמו כן נעשה כלי להמשיך עליו זיו
 אור השכינה הקדושה, כי אין השכינה שרויה אלא
 במקום אפס וכלום, כל מי שזוכה לבטל את ישותו
 יותר ויותר, כמו כן נעשה מركבה לגלי שכינה;
 ועל-כן ראה אהובך,بني, לבטל את ישותך לגמרי,
 מה ולמה לך להתפאר ולהתנשא על זולתך, שאות
 אתה מרחק ומגרש ממה את שכינה עוז יתברך,
 ועוביים عليك דיןיהם ומכובדים, יותר טוב להיות
 בטל ומבטל בעיני עצמו, ותהיה כאין כאפס גמור,
 וזה דיקא תזהה להיות נעשה כסא לשכינה, ומרקבה
 לגבי גלי אין סוף ברוך הוא, וזה עולם תירש
 בחיך; כי אין לך עוד טוב ונעם וערבות כמו
 שזוכה להיות בטל ומבטל אל אין סוף ברוך הוא;
 אשרי מי שזוכה לבטל את עצמו אליו יתברך, שזה
 עקר "תכלית החיים", ורק בשבייל זה בא האנשים אל
 זה העולם הגשמי והחמרי הגס והעב, שיזכה להיות
 בטל ומבטל תמיד בעיני עצמו, עד שלא ירגע ולא
 יבין שום דבר מבלתי עלי אמתת מציאותו יתברך;
 אשרי מי שמנגיע אל התכלית זו!

ג.

צָרִיךְ שַׁתְּדֻעַ, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיּוֹקָר, אֲשֶׁר בָּזָה
 הַעוֹלָם אָסָור לְהַתְּפִعַל מִשּׁוּם בְּרִיהָ כָּלָל, וְאֶפְרַיִם
 שָׁעֹשָׂה לְךָ רְשָׁעָות, צָרוֹת וִיסּוּרִים, וּמַעֲוָרֶר עַלְיכָם
 מִדְגִּים מִתְּלָקָת וּמִרְיבּוֹת, עַם כָּל זֹאת רְאָה רָק
 לְבָרָתָם אֱלֹיו יַתְּבִרְךָ, כִּי בְּעוֹדָאי אֵין שָׁוֹם מִצְיאוֹת
 בְּלֹעַדְיוֹ יַתְּבִרְךָ כָּל, וּבְכָל תְּנוּעָה וִתְּנוּעָה שֶׁם
 אַלְוָפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּהַכָּל מִשְׁגַּח בְּהַשְׁגַּחָה פְּרַטִּית,
 מִכְרִיזִין עַלְיוֹ מִלְמָעָלה (ח'ין ז'), וּרְאוֹיִם בִּמְצִיאוֹת
 וּבְחוּשָׁבָנִי אָדָם רְצִים אַחֲרֵי הַבְּלִי הַעוֹלָם הַזֶּה, זֶה
 רֹצֶחֶת כְּבָוד, זֶה רֹצֶחֶת כְּסֶף, זֶה רֹצֶחֶת מִתְּאוֹת, וְאֵין
 אֶפְרַיִם אֶחָד שֵׁם עַל לִבָּם, כִּי "תְּכִלַּת הַחַיִם" רָק לְבָרָתָם
 אֱלֹיו יַתְּבִרְךָ, וּלְמַסְרָה אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרִי אֶל הַשְׁגַּחָתוֹ
 הַפְּרַטִּית, כִּי מָה שַׁהְוא יַתְּבִרְךָ יַרְצָחָ — כִּי
 יְהִיָּה, וְלֹא יוּעַיל לוֹ לְאָדָם שָׁוֹם כְּבָוד, שָׁוֹם פְּרַסּוּם
 וּשָׁוֹם כְּסֶף וּמִמּוֹן שְׁבָעוֹלָם לְהַגְּזָל מִמָּה שְׁצָרִיךְ
 לְעֹבר עַלְיוֹ בַּיּוֹם בָּא עֲבָרָה וּזְעָם, חַס וְשַׁלּוּם, רָק
 תְּשׁוּבָה שְׁלִמָּה לְחַזֵּר אֱלֹיו יַתְּבִרְךָ בְּלִבָּן נְדָבָא
 וּנְשָׁבָר, בְּלִבָּן אַמְתָה, וּלְבָקֵשׁ וּלְהַתְּמִין מִמְּנוֹ יַתְּבִרְךָ
 כָּל מָה שַׁהְוא צָרִיךְ, וְדִיקָה עַל־יְדֵיכֶם יִמְתַקְוּ מִמְּנוֹ

כל הדינים, ויזכה להמשיך על עצמו ערבות,
נעימות, ידידות, זיו, חיות אלקותו יתברך.

. ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי "תכלית החיים" הוא רק להתחבא אצלך יתברך, ולידך בידיעה ברורה ומזכרת, אשר אין שם טبع כלל, ואף שלבני-אדם קשה וכבד לקבל ידיעות אלו, כי כל אחד צועק, ולא יש בחירה ויש מזל ויש טבע. מה אמר לך, בני היקר, כלם צועקים וצדוקים כל אחד כפי בחינתו וצעקו וצדקהו, אבל האמת אינה כן, כי יש בורא כל העולמים המנהג את עולמו בהשגה נוראה ונפלאה עד מאד, ולא יועיל לו לאדם להתמכם נגדו, כי אין חכמה ואין תבונה ואין עצה נגד השם יתברך, דבר שהויא נגדו יתברך, אין בזה לא חכמה ולא תבונה ולא עצה, אלא עלייך לדעת, אהובי, בני היקר, כי "תכלית החיים" למסר את עצמו לגשמי אליו יתברך, ויסתם עיניו, אזניו וחתמו ופיו מהబלי העולם הזה, ויידע אשר אין בלהדיו יתברך כלל, ובכל תנעה ותנועה שם אלופו של עולם, ואם יהיה ברצונו

יתברך שיחיה לך כבוד וממון ופרסים, לא יועיל לשום בריה לבטל ולכسوת ולהסתיר אותך, ואם לא יהיה ברצונו יתברך, אז לא יועיל לך שום תחבולות בעולם; וזכור כלל זה, אהובי, בני היקר, כי בידיעת הכללה זהה שהוא "תכלית החיים", אז ישנה כל הלא מתחבתק לגמרי, כי כל הצרות והיסורים והמרירות, גם רק מחתמת שרוצה דבר נגד רצונו יתברך, שאז חושב שהוא איש מץח ויש לו שם טוב והבנה נפלאה ומבין בעסקי העולם הזה, ועל-ידיך, מס ושלום, שוכן ממנו יתברך, ובאמת זה תלוי כל כשלונו בין בגשמי ובין ברוחני; ועל-פניך ראה, אהובי, בני היקר, כבר להשליך מטהך כל החקמות של הבעל, וכך יש איזו דרך הטבע, וכאלו יש איזו התחומות או עצה להנצל ולהתמק בלבך יתברך, תדע שהבעל הבעלי הבלים ולא יהה כלל, וזהו דיקא "תכלית החיים" — למסר עצמו לגמרי אליו יתברך; ועל-פניך אהובי, בני, אם אתה רוצה להצליח בזמנים מיוחך, תמסר את עצמך רק אליו יתברך, ותתמא בתוך התורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, כי התורה וקדוש ברוך הוא אחד גם (זהר אחריו עז:), ועל-פניך זה שאדם בורח ומתחבא רק בתוך התורה

תקל

תכלית החיים

הקדושה, ומוסר נפשו עליה, הוא דיקא זוכה
להשיג את "תכלית החיים".

.ה.

אהובי, בני! אם אתה רוצה לחיות חיים
נצחניים, וआתך רוצה להגיע אל "תכלית החיים",
ראה למסר את עצמך לגשמי אליו יתברך, ושים
דבר שבעולם לא יוכל לנתק אותך ממנה יתברך,
 רק ראה להmdir בעצמך היטב היטב, כי יש מנהיג
 לבירה, ואין דבר שנעשה מעצמו, אלא הכל
 אלקות גמורה היא, ובזה תהיה תמיד מישב, כי כל
 הבלבולים והירידות והקענות שרק עוברים על
 האדם, הוא רק מחתמת שמנתק עצמו ממנה יתברך,
 ונדרמה לו אבל יש איזו דרך או איזה אפן
 להתחמק מפתח השגחתו יתברך, שדבר זה הוא
 עקר הגלות והצער והיסורים שעוברים על אדם,
 שאינו מאמין בשלמות בו יתברך, שאז סובל את
 הgiaהנים עוד בזה העולם, והוא מלא ענשיהם קשים
 ומריים, כי מי שמאמין בו יתברך, וידוע בידיעה
 ברורה ומלחטת, אשר הכל ממנה יתברך, הוא זוכה
 להגיע אל "תכלית החיים", ואין מתחדר משם

בריה ומשום דבר שבעולם, וכי את חייו בטוב ובגעים, ואין חסר לו מ奧מה בחים חיותו, כי תמיד מסור הוא אליו יתברך, לא-כז מי שרוצה להתחכם באיזו התחכਮות של הבעל, אבל, לפחות יכול לתן לעצמו עצה בלעדיו יתברך, הוא סובל את מרירות הגיהנום בזהה העולם; ועל-כן, אהובי, בני היקר, אם אתה רוצה לזכות להשיג את "תכלית החיים" ברכה לך רק אליו יתברך, ושום דבר לא יוכל לשבר אותך יהיה איך שיש היה, ובזהה שתשמשך על עצמך "תכלית החיים" שאין בלעדיו יתברך כלל, זה עקר התשובה בשלמה שאריכים לעשות על כל עונותיו, כי העונות של האנשים גורמים פרוד ומסקה המבדיל בינן לבינו יתברך, ועל-ידי שמכניס בעצמו "תכלית החיים", אשר אין בלעדיו יתברך כלל, זו דיקא נקראת תשובה שלמה; אשר מי שזכה להגיע אל תשובה כזו, שמוסר עצמו לגמרי באין סוף ברוך הוא, אשר רק זו נקראת "תכלית החיים"; אשר מי שזכה זהה, ואשר מי שאינו מטעה את עצמו בזהה, וזה טוב לו כלל הימים.

ו.

אריך שעה, אהובי, בני היקר, כי "תכלית

"החיים" היא רק לדבק עצמו באין סוף ברוך הוא, ולידע בידעה ברורה ומצטכחת, אשר אין בכלליו יתברך כלל, ואפלו אלו שהם מצרים ומצערם לו, הכל בהשגת המאצל הצעיון ברוך הוא, וכל מה שיכניס בדעתו ידיעות אלו, על-ידי-זה יגאל מכל צרותיו, ותהיה מפללה גדולה לכל שנאיו ומתנגדיו; כי באמת הקדוש-ברוך-הוא מצמצם עצמו מאין סוף עד אין תכלית בתוך אלו המצרים ומצערם אותו, והכל בשבייל הבחרה והגיטין, לראות אל מי תפנה בעת צרה; ועל-כן ראה, אהובי,بني היקר, להדק מתחשבתך רק באין סוף ברוך הוא, ותמיד תזכיר את שם הווי"ה ברוך הוא לפניה, ותהיה כל-כך רגיל בזה, עד שלא תוכל לנתק את מה מתחשבתך ממשמו יתברך, ועל-ידי-זה ימשכו עלייך יראה ופחד וアイמה גדולה גאוננו יתברך, ותמשך עלייך רום חכמה דקדשה, ולא תצטרך שום בריה שבעולם; אשרי מי שזכה להגיע אל "תכלית החיים" זו, אשר אין לך עוד חיים נעים ונצחים ונפלאים כאלו אדם המדק עצמו רק בו יתברך, ויודע אשר אין בכלליו יתברך, והכל לפל אלקות גמורה היא, וזה עולמו יירש בחיו; אשרי לו בזה ואשרי לו בא!

. ז.

צָרִיךְ שֶׁתְּמִזֵּק עַצְמָךְ מֵאָד, אֲהוֹבִי, בְּנִי הַיָּקָר, וַתְּדַע אֲשֶׁר עַקֵּר "פְּכָלִית הַחַיִּים" הוּא רַק לְהִזְוֹת פָּמִיד שֶׁמֶת וְדֻבּוֹק בְּמַיִם מַחְיִים בֹּו יַתְּבִּרְךָ, וַזָּה תָּלִוי בָּזָה, כַּפִּי שֶׁאָדָם דַּבּוֹק בְּ"פְּכָלִית הַחַיִּים" שַׁהוּא קָדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוָא, כִּמוֹ־כֵן הוּא שָׁשׁ וְשָׁמֶחֶת, כִּי זָה תָּלִוי בָּזָה — שֶׁמֶת וְדֻבּוֹקָת הַבּוֹרָא יַתְּבִּרְךָ שְׁמוֹ; וַעֲלֵיכֶن רְאָה לְהָרְגִיל עַצְמָךְ רַק לְמַצָּא אֶת הַטּוֹב הַגָּנוֹז שָׁבָךְ, כִּי בְּכָל בָּר יִשְׂרָאֵל גָּנוֹז טֹב, וְכֹשֶׁאָדָם מְגַלֵּה אֶת הַטּוֹב הָזָה, אֵז מְאִיר בֹּו אָרוֹן הָאֵין סָוף בָּרוּךְ-הָוָא, שַׁהוּא "פְּכָלִית הַחַיִּים".

. ח.

אֲהוֹבִי, בְּנִי הַיָּקָר, עַלְיךָ לְדַעַת, כִּי "פְּכָלִית הַחַיִּים" הוּא הַדֻּבּוֹקָת אֶלְיוֹ יַתְּבִּרְךָ, וְאֵי אִפְּשָׁר לְהִגְיָע לְדֻבּוֹקָת אֲמַתִּית, כִּי אִם כְּשֶׁמְרָגִיל עַצְמָוֹ לְדַבָּר עַמּוֹ יַתְּבִּרְךָ כַּאֲשֶׁר יִדְבֶּר אִישׁ אֶל רַעַהוּ וְהַבָּנָה אֶל אָבִיו בַּתְּמִימֹות גָּמוֹרָה; וַעֲלֵיכֶנּוּ רְאָה, אֲהוֹבִי, בְּנִי הַיָּקָר, לְהָרְגִיל אֶת עַצְמָךְ בַּעֲבוֹדָה קָדוֹשָׁה הָזֶה, וַתְּדַבֵּר וְתִשְׁחִית וְתִסְפֵּר לִפְנֵינוּ יַתְּבִּרְךָ אֶת כָּל אֲשֶׁר עַמּוּד לְבָבֶךָ, וַעֲלֵיכֶנּוּ יִרְדוּ כָּל הַמְּלָדָה

והחשש וההעלם מה מהסתירה ממה, ותזפה להגיע
אל דבקות אמתית, להיות דבוק בו יתברך, אשר
זהו עקר "תכלית החיים"; אשר מי שמקnis תמיד
בדעתו את "תכלית החיים" הזו, אשר אין שום
מציאות בלאדיו יתברך כלל, והכל לפל אלקות
גמר, ולא להתבלבל מושם דבר שבעולם, כי
באמת מי שזכה להכenis בעצמו את התכלית הזו,
אז אין מאשר יותר ממנו, כי הוא יתברך מטה
ומטה את כל הבריאה כליה, והכל נעשה רק כפי
השghtתו הפרטית פרטית, וכי שהאדם מוסר את
עצמו אליו יתברך, ונעשה כליה לקבל ידיעות אלו,
במורגן נמשך עליו אור, זיו וחיות ודקות ממי
המינים, שזכה "תכלית החיים", אשר מי שמשיגו.

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי הבחירה
בידה אם לעזוב את כל השיטיות שלך, וכל
המחשבות הרעות והזרות וכל מהרהוריהם הרעים,
או, מס ושלוט, להשאר בבוין ובלכוון שלך; כי
הקדוש ברוך הוא הוא אב ברתמן, וaino נוטל את
בחירה מן האדם, וכייש לאדם שכל ודעתי,

ובוחר בטוב, אזי יכול להתעלות בתקלית העליה; כי באמת כל בר ישראל, כפי שזכה לו זה עצמו באמת, כמו כן יכול להתעלות בתקלית העליה, עד שיזכה להseg ולהגיע אל "תקלית החיים", להיות דבוק במי החיים בו יתברך, והעיקר תלוי כפי בחירות האדם; ועל כן ראה אהובי,بني, מה לפניך, ראה לעזוב כבר את כל השטויות שלך, ואחת ולתמיד תקבל על עצמך לשמר על מתח שבתך, ורק פחשב ממנה יתברך, ותשפיד לדבק נפשך אליו יתברך, ותמיד תציר בדעתך אמת מציאותו יתברך, אך שאין בלעדיו יתברך כלל, והפל לפל אלקות גמור הוא, ואל תסpane על כל אלו המחרפים ומהבאים אותך, כי הכל בשבייל פפרת עוננות, לכפר ולפרק ולזכך את כל עוננותיך המרבים, כדי שתזכה למתח ברור ומזה, עד שתזכה להseg תמיד במת מתח שבתך את האור אין סוף ברוך הוא, אשר זהה "תקלית החיים" לזכות אליה בזה העולם, כי אין לך עוד טוב וערבות ונעם וזיו וחיות יותר מזה; אשר מי שזכה לשוב בתשובה שלמה, ואז יזכה להגיע אל "תקלית החיים".

.

אֲרֵיךְ שְׁתַחַזְקָעָצֶמֶךְ מִאֵד, אֲהוֹבִי, בְּנִי
 הַיָּקָר, מִכֶּל מַה שְׁעוֹבֵר עַלְיכֶּה, וְשׁוֹם דָבָר שְׁבָעוֹלָם,
 לֹא יִוְצַל לְשָׁבֵר אֹתָה, וְזֹהֵי עֲקָר "פְּכָלִית הַחַיִם",
 לְהִיוֹת דָבָוק בְּתִי הַחַיִם בּוֹ יִתְבְּרַךְ, וְשׁוֹם דָבָר
 שְׁבָעוֹלָם לֹא יִוְצַל לְשָׁבֵר אֹתוֹ, כִּי בָּזָה הַעוֹלָם
 עוֹבֵר עַל כָּל אַחֲרָכָל כָּל מִינִי קָטָנוֹת וִירִידֹות וּמְלִישֹׁות
 הַדּוֹתָה, צָרוֹת וִיסְטוּרִים מְרוֹרִים מִפְגָעִי וּמִקְרָעִי הַזָּמָן,
 וְעֲקָר גְּדַלָת בָּר יִשְׂרָאֵל הִיא כְּשַׁאֲינָנוּ נִשְׁבַּר מִשּׁוּם
 דָבָר, רַק בּוֹרָח אֶלְיוֹ יִתְבְּרַךְ, וּמִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ נִעַם
 זַיוּ שְׁכִינָת עָזָז יִתְבְּרַךְ, אֲשֶׁר אֵין לוֹ טֻוב מִזָּה; כִּי
 בָּזָה שֶׁהָאָדָם מִדְבָּק עַצְמוֹ בָּאֵין סָוף בָּרוּךְ הוּא,
 וּמְכִנִּיס בְּדִעַתוֹ אַמְתָת מִצְיאוֹתוֹ יִתְבְּרַךְ, וּמְצִיר
 הַיְיטָב בְּדִעַתוֹ, שַׁהְפֵל לְכָל אֵין סָוף בָּרוּךְ הוּא, וְהַוָּא
 עוֹמֵד מִסְבֵּב עַם אֹור, אֵין עוֹד דָבָר נִפְלָא יוֹתֵר מִזָּה,
 כִּי עֲקָר הַחַיּוֹת הִיא הַדְּבָקֹות בּוֹ יִתְבְּרַךְ; וּבְאַמְתָת
 עַלְיכֶּה לְדִעַת, אֲהוֹבִי, בְּנִי הַיָּקָר, כִּי יְמִי שְׁנוֹתֵינוּ הַם
 הַבָּל הַבָּלִים, וְכָל "פְּכָלִית הַחַיִם" בָּזָה הַעוֹלָם הִיא
 רַק לְזֹכּוֹת לְהִכְרִיר אֶת אַמְתָת מִצְיאוֹתוֹ יִתְבְּרַךְ מִכֶּל
 פְּרַט מִפְרַטִי הַבָּרִיאָה, וְזֹה כָּל הַמְצֹוֹת הַקְדוּשֹׁות
 שְׁאַזְנוּ הַקְדוֹשָׁ-בָּרוּךְ-הַוָּא, כִּדי לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמָנוּ

ערבות, ידידות, זיו, שכינת עוזו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קיט, פו): "כל מצוותיך אמונה", ועל-כן בשעה שאתה מקים איזו מצוה ממצוותיו יתברך, עליך לכון להמשיך אור וזיו וחיות רצוננו יתברך, כי כל מצוה היא רצונו יתברך, שרצה שיקימו את המצוה דיקא כה, וכשהזוכה לכון בכל מצוה שמקים להמשיך את רצונו יתברך, על-ידי זה זוכה להגיע אל "תכלית החיים", אשר בעבורה נברא; ועל-כן ראה אהובי, בני היכר, להיות רק בשמה תמיד, ובפרט בעת שאתה מקים איזו מצוה, כי על-ידי זה אתה מיחד את כל העולמות ביחיד שלם.

.יא.

צריך שתדע, אהובי, בני היכר, כי "תכלית החיים" היא לדבוק עצמו תמיד רק אליו יתברך, וכל מה שהאדם זוכה להמשיך עצמו יותר אליו יתברך, בן זוכה להגיע אל "תכלית החיים", ובאמת אחר ישוב הדעת אמתי, שהאדם זוכה לישב עצמו, הוא יכול להבין ולהשכיל אשר אין שום תכלית אחרת בזה העולם, רק לרדף אחריו יתברך, כי ימי חיינו הבל, והימים והשבועות,

החדשנים והשננים עפים ופורים, ומה יש לו לאדם בחמי הבלתי, אשר עוד מעט יעזוב את זה העולם. ועל-כן עקר שלמות "תכלית החיים", הוא רק להציג את אמתת מציאותו יתברך, ויבנ尼斯 בדעתו, אשר אין בלאדיו יתברך כלל, ודיקא על-ידי-זה יזפה להציג את "תכלית החיים", ואפלו אם כבר נפלת ונשלכת בעמק בור ורות, ונתלבלבת בכלל מיני חטאים ועונות ופשעים, עם כל זאת על-ידי שתזכה לחזור בתשובה שלמה באמת אליו יתברך, על-ידי-זה תזכה להעותות kali להמשיך גם עלייך "תכלית החיים", שהיא הדבקות בו יתברך; כי באמת עקר תכלית בריאות האדם בזו העולם הייתה אך ורק שיזכה להפרדו יתברך, אך לזכות זה אריך לזכה עצמו מאד מאד, כי האדם הוא חמר עב וגס, ומכל שכן כשחטא אפלו פעם אחת, כבר עושה לעצמו מסך המבדיל ביןו לבין יתברך, ובבר קשה וכבד לו להציג "תכלית החיים", שהיא הדבקות בו יתברך, ומכל שכן מי שחתא בחטאיהם מרבים ועונות ופשעים מגנים ימים ושנים, רחמנא לישובן, אשר דבר זה נמצא הרבה פעמים הללו, בונדי געלם ונסתה ונתקפה מפני אמתת מציאותו יתברך, והפל חזק בעדו, ומרים לו החיים מאד

מְאֵד, וְאִינּוֹ זָכָה לְשׁוֹם דָּבָר, אֲךָ אֵם הָאָדָם מַקְבֵּל
עַל עַצְמוֹ לְשׁוֹב בַּתְשׁוּבָה שֶׁלְמָה, וּמִתְמִיד בֶּלְמִוד
הַתּוֹרָה הַקָּדוֹשָׁה, וּמִקִּים אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ
בְּשֶׁמֶחָה עַצְוֹמָה, וּמִתְפַּלֵּל אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ, וּמִשִּׁיחַ אֶת
כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ עָמוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּמִתְמִיד בְּדָבָר זֶה
מְאֵד מְאֵד, וּמִתְנוֹדָה בְּכָל יוֹם עַל חַטָּאָיו הַמְּרֻבִּים,
עַל-יִדְיִ-זֶה לְבֶטֶן גַּתְהַפֵּךְ הַכֶּל, וּזָכָה לִזְכֵּד עַצְמוֹ
בַּתְכִּילָה הַזְּפוֹנָה, עַד שֶׁגַּם הַוָּא נָעָשָׂה כֶּלֶי לַהֲמִשֵּׁיךְ
בְּעַצְמוֹ "תְּכִילָת הַחַיִם" שֶׁהִיא הַדְּבָקָות בָּו יִתְבָּרֵךְ,
כִּי אֲצָלוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֵד מְאֵד חַשּׁוֹב בַּעַל תְּשׁוּבָה, הַיָּנוֹ
זֶה שָׁזָכָה לְהַפֵּךְ אֶת הַחַשֵּׁךְ לְאוֹר, אֶת הַירִידּוֹת
וְהַגְּפִילּוֹת אֶל תְכִילָת הַעֲלֵיהֶה; אֲשֶׁרִי מֵי שָׁזָכָה
לַהֲתִימֵיד בַּעֲבוּדָת הַתְשׁוּבָה, וְאֵז טֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

.יב.

צָרִיךְ שְׂתַחַזְקָעַצְמָךְ בַּיּוֹתָר, אֲהַנוּבִּי, בְּנֵי הַיּוֹקָר,
וְאֶל פְּנִימֵיכֶם בְּעַצְמָמֶת הַעֲצֹבּוֹת וְהַעֲצָלוֹת וּמַדְכָּאוֹן
כְּרָגָע, כִּי סֹוףּ כָּל סֹוףּ הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוּא מִשְׁגַּעַת
עַלְיכֶם בְּהַשְׁגַּחָה פְּרָטִית, וְצֹפָה וּמִבְּיטָה עַלְיכֶם,
וַיּוֹדַעַת הַיּוֹטֵב מָה אָתָה צָרִיךְ, וְכָל מָה שָׁאָתָה סֹובֵל
הָוּא בְּחַשְׁבּוֹן צְדָקָה וּבְכָוֹנה עַלְיוֹנָה מִדְיָקָת עַד מְאֵד,

ועל-כן מה וולמה לך להיות כל-כך שבור, וליהיות שרווי בדקהון עמוק כזה, אשר בא מפירות ואפיקורסיות שנכנסה בה, מחתמת חטאים המרבים, יותר טוב לברוח אליו יתברך ולחרז בתשובה שלמה, ועל-ידי-זה תזכה להגיע אל "תכלית החיים", לידע אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ובכל תנוועה ותנוועה שם אלופו של עולם, והכל משגחה בהשגה פרטיה פרטיה ממנה יתברך, ועל-כן במקום להסתובב בעצבות ובדקאות ובMRIות, וללכט לבקש טובות מבני-אדם, רוץ וברח לך אליו יתברך, ותבקש ותתחנן ממנה יתברך כל מה שאתך צרייך, ותמסר את נפשך לגשמי אליו יתברך, ואז דיקא תזכה להגיע אל "תכלית החיים", שהיא חיית והדקות, האור והזיו של שכינה עוז יתברך; אשרי מי שבורת תמיד רק אליו יתברך, ויודע אשר אין דבר בעולם שלא יהיה נעשה מבלתי עדי רצונו יתברך, ואז דיקא יזכה להגיע אל שמחה שלמה, שמחת הדקות בו יתברך, עד שלא תראה לפניה מראה עיניך רק אמפת מציאותו יתברך תמיד, אשר זה עקר "תכלית החיים", תכלית הטוב והנעם והזיו, וועלמה תראה בחיה, ותהיה המאשר ביותר בchein.

יג.

צָרִיךְ שְׁתַכְנִיס בְּדַעַתְךָ, אֲהַבְךָ, בְּנֵי הַיּוֹקֵר, אֶת
 אֱמֶת מִצְיאוֹתְךָ יַתְבִּרְךָ, וַתִּמְדַּר יְהִי לְפָנֶיךָ מִרְאָה
 עִינֵּיךָ רַק אָרוֹן יַתְבִּרְךָ, וְאֵז אֲפִ פָּעָם לֹא תִּפְחַד וְלֹא
 מִתְפַּעַל מִשּׁוּם בָּרִיחָה שְׁבָעוֹלָם, וְזֹהוּ עֲקָר "פְּכָלִית
 הַחַיִם" לְזֹכֹת לְהַגִּיעַ אֲלֵיכָה, וְלֹא לְהַתְפַּעַל מִשּׁוּם
 בָּרִיחָה שְׁבָעוֹלָם, רַק לִידְעָה, כִּי כָּלָם כָּלָא קָמִיה
 יַתְבִּרְךָ, וְעַל-כֵּן מָה וְלֹמַה לְהַתְבָּהָל וְלְהַתְפַּחַד
 מַאיּוֹ בָּרִיחָה שֶׁלֹּא תִּכְלֶל לְעַשׂוֹת לְכָה טוֹב וְחֶרֶב
 בְּלִעְדֵי רְשׁוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ, וּבִידִיעָות אֶלָּו תָּזַבֵּחַ לְהַגִּיעַ
 אֶל "פְּכָלִית הַחַיִם", וְתַחַיָּה מִיִּם עֲרָבִים וּמִתְקִים;
 כִּי עֲקָר הַצְלָחָת הָאָדָם וְאָשָׁרוֹ קָאַמְתִּים בָּזָה
 הַעוֹלָם, הוּא רַק כְּשֶׁמוּסָר אֶת עַצְמוֹ לְגַמְרִי אֶלְיוֹ
 יַתְבִּרְךָ, וְאֵינוֹ מִתְפַּעַל מִשּׁוּם בָּרִיחָה שְׁבָעוֹלָם, כִּי מָה
 יַעֲשֶׂה לְכָה אָדָם בְּלִעְדֵי רְשׁוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ? ! וְאֵז
 כְּשַׁתְכִנִּיס בְּדַעַתְךָ יַדִּיעָות אֶלָּו, תַּלְךְ תִּמְדַּר בְּדַרְךָ
 בְּטוֹחָה, וְתַהְיָה מַוְּכוֹן וּמַזְמָן לְמִסְרָר אֶת נְפָשָׁךָ אֶלְיוֹ
 יַתְבִּרְךָ, אֲשֶׁר זֹהִי "פְּכָלִית הַחַיִם", לְהִיּוֹת כָּל-כָּךְ
 מִסּוֹר אֶלְיוֹ יַתְבִּרְךָ, עַד שֶׁלֹּא יְהִי הַפְּרָשׁ אֲצָלוֹ כָּלָל
 בּוֹין מִיִּם לְמִיתָּה, תִּמְדַּר יְהִי מַוְּכוֹן וּמַזְמָן לְמִסְרָר
 אֶת נְפָשָׁוּ עַל קָדוֹשׁ שְׁמוֹ יַתְבִּרְךָ, וְאֵינוֹ מִתְּקִירָא

ומתפֵחד מושום בָּרִיה שֶׁבָעוֹלָם, כי הוא יודע בידיעה ברורה ומלחטת, אשר הכל ממנה יתברך משג'ח בהשגחה פרטיה פרטית, ואפלז זיז כל שהוא אי אפשר לעשות בלתי השגחתו יתברך המשגיח על כל בריותיו בכל פרט ופרט.

.יד.

צָרִיךְ שְׁתַחַזְקָה עֲצָמָךְ מִאֵד אַהוּבִי, בְּנִי, כי חַיִּים הָאָדָם הַמְלָאִים נְסִיּוֹנוֹת קָשִׁים וּמְרִים, וכל זמן שהאדם נמצא בזה העולם, הוא בסכנה גדולה שלא יפל בנזק בא דת הומא רעה, וישכח לגמרי ממנה יתברך, ועקר החזוק הנו לחיות רגילה לשפה שיחות ותפלות אליו יתברך, שירגיל עצמו לדבר עמו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו, אשר זהה המדרגה העליונה ביותר, ואף שעיל דבר זה בעצמו מתלבש היוצר קרע מיאד, לבלי להאמין בזה, ומגניש בו חלישות הדעת כאלו אין צרייכים אותו, ואין מי שישמע אותו, עם כל זאת הבחירה חפשית, ואם האדם מחזק עצמו מיאד, ושותפה לבו אליו יתברך בעקבשנותו גדולה, על-ידי זה זוכה סוף כל עבר על הכל, כי

זהה "תכלית החיים", שהאדם ידבק עצמו תמיד אליו יתברך, וידע בידיעה ברורה אשר אין בלעדיו יתרך כלל, כי בכל תנועה ותנוועה שם אלופו של עולם, ובידיעות אלו יתפרק כל פועליא און, ויכל ל עבר על הפל; אשרי מי שmagיע אל מדרגה זו, שאז יזכה להשיג את "תכלית החיים".

.טו.

צרייך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר עקר "תכלית החיים" הוא למסר את עצמו לגמרי אליו יתרך ולידע, אשר הוא יתרך מושגים על כל בריותיו ברוחמים רבים ובהשגחה נפלאה עד מאד, וכל מה שנארע עם האדם בזה העולם, הכל ממנו יתרך, וכל מה שהאדם מכניס בדעתו דבר זה, על-ידי זה הוא זוכה להגיעה אל שלמות "תכלית החיים", ועל-כן אשרי מי שמחזיק את עצמו בכל מה שעובר עליו, וממשיך על עצמו ערבות יידיות, זיו, חיות אלקותו יתרך, ויודע ועוד אשר אין בלעדיו יתרך כלל, ומה שההוא צרייך ממילא יבא אליו בלי שום השתקפות כלל, ובידיעות אלו ממש עליו "תכלית החיים" הרוחניים, וועלמו

יראה בחייו — אשריו!

.טז.

ראה, אהובי, בני היקר, למסר את עצמך
לגמריך אליו יתברך, ותדע שאין בלוודיו יתברך
ככל, ו槐ל לפל משגח בהשגה פרטיה ממנה
יתברך, אם תלך בדרך זו, איז מצליםך, כי כל
הכשלונות והאכזבות של בני אדם הן רק מחתמת
שתולים הפל במל ובקירה, שנדרמה להם לאלו
 תלוי הפל בידי בשר ודם, ואז יש מקום לפל
בדעתו, לאין מי שמוסר את עצמו לגמריך אל
ההשגה, ובזמן רק אליו יתברך, זה משיג
”תכלית החיים”, ונכלל בחיה החיים בו יתברך;
אשרי מי שמנnis דבורים אלו היטיב אל תוך לבו,
ואז טוב לו כל הימים.

.יז.

ראה אהובי, בני היקר, רק להכנס עצמך
באמונה פשוטה בו יתברך, אשר זהה ”תכלית
ה חיים” — להכיר את הבורא יתברך שם, ועל-
ידיך זה תהיה סבלן גדול על כל מה שעובר עליו;

כִּי עַלְיךָ לְדֹעַת, אֲשֶׁר בֶּל־א מִדְתָּה הַסְּבָלָנוֹת, אֵי
אָפָּשָׁר לְעֹבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם כָּלָל, כִּי עַל כָּל אֶחָד
בָּזָה הָעוֹלָם עוֹבְרִים כָּל מִינֵּי מִשְׁבָּרִים וְגָלִים, עַד
שֶׁאִינּוּ יִכּוֹל לְמַצָּא עַצָּה לִנְפָשׂוֹ מִרְבָּב צָעֵר וְעִגְמָת
נֶפֶשׁ אֶחָרִים שָׁעוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִקֵּי יוֹם
בַּיּוֹמָו מִבֵּית וּמִבָּחוּץ, וּעֲקָר הַבִּית-מִנוֹס לְכָל
הָצָרֹות הוּא רָק לְבָרָח אֶלְיוֹ יִתְּבָרֵךְ, וּעֲלֵי-יְדֵי-זֶה
יַצְלִיחַ כָּל יָמֵי חַיּוֹ; כִּי הָאֱמוֹנָה בּוֹ יִתְּבָרֵךְ זֶה
הַחֲצָלָה הַיְחִידָה, וּבָלִי אֱמוֹנָה, הָאָדָם אָבוֹד
לְגָמָרִי. וּעֲלֵיכֶن רְאָה, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיּוֹקֵר, לְהִכְנִיס
עַצְמָךְ בְּתוֹךְ הָאֱמוֹנָה הַקְדוֹשָׁה, וּעֲלֵי-יְדֵי-זֶה תָּזַכָּה
לְעֹבֵר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם וּבִשְׁוֹב הַדֹּעַת
וּבְשִׁמְךָה, וְתָהִיה בֵּן חֹרֵין אַמְתִּי, אֲשֶׁר זֶה
”תְּכִלַּת הַחַיִּים“; אֲשֶׁרְיִ מִשְׁמָגִיעַ אֶל הַתְּכִלַּת הַזֹּוּ
לְהַכְּלֵל בּוֹ יִתְּבָרֵךְ.

ח.

צָרִיךְ שַׁתְּדֻעַ, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיּוֹקֵר, כִּי בָּזָה הָעוֹלָם
הָעוֹבֵר צָרִיכִים הַתְּמִזְקוֹת חֶדְשָׁה בָּכָל פָּעָם, כִּי עֹבֵר
עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בָּכָל יוֹם וּבָכָל שָׁעה מִרְיוֹת
דִּמְרִירֹת כַּזוֹ, שֶׁאֵי אָפָּשָׁר לְתַאֲרֵכָלָל, וּכָל אֶחָד בָּלִי

יוצא מן הכלל סובל מה שסובל – הוא מעצמו והן מאחרים, ואין שם עצה אחרה – רק התמונות, להתחזק בכלל מני אפנים שבועלם. ועיקר התמונות היא האמונה הקדושה, להאמין בו יתברך בתמימות ובפשיות גדולה, וירגיל עצמו לשפה שיחו ותפלתו אליו יתברך פאשך ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו, אשר זה מגלה טהר לבו ורעתו שרצו באמת להגיע אל "תכלית החיים", להתחזק ולהתאמץ על הכל ולא לפל בראתו כלל רק להמשיך על עצמו אור רוחני וחיות ודקות אמתיים; אשר מי שמאית לזו, ואז יזכה לתכלית החיים", שהוא תכלית כל התכליות, להציג את רוחנית חיות אלקותו יתברך.

יט.

אריך שטדע, אהובי, בני היקר, כי בזה העולם אין לאדם אף אחד רק הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, וכל מה שהאדם יחקק ידיעה זו היטיב היטיב בראתו על-ידי-זה זוכה להגיע אל "תכלית החיים", כי אין תכלית אחרת בזה העולם יותר מתכלית זו, שעל האדם לדעת, אשר אין לו למי

לפנות רק אל הקדוש-ברוך-הוא, כי באהמת הכל לכל אלקות גמור הוא, והוא יתברך ממנה וממנה ומקים את כל הבריאה כליה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, וכל מה שהעינים רואות, זהו רק לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, כי הוא יתברך התלבש ביכול בלובוש כזה שנראה עולם הזה, ובאהמת הכל לכל אלקות גמוריה היא, וזה היתה הבריאה, בסוד האצומים שצמץם עצמו בתוך מה שהוא רואים בעינינו היפות: דומם, צומח, חי, מדבר, אך הכל בהעלמה, שהוא נעלם נעלם בתוך כל הבריאה, ואין מי שישיג דבר זה, רק מי שזכה לזכה ולקדש עצמו, עד שזכה למת נקי, שאין לו כבר במוח ובדעתו אלא אמת מציאותו יתברך, וכל חישיו כבר אינם רוצים ואים מתפקידים בהבלי העולם הזה, רק כל כסופם וחשquetם ורצונם הוא איך לזכות להכללה באין סוף ברוך הוא, וזה מדרגת גורלי הצדיקים במעלה עליונה מהכל, שאין להם כבר שום הסתכלות ושום שמיעה ושום דבר זהה העולם, כי הם כבר זכו הכל-כח לזכה עצמו, עד שאין להם רצון אחר מבלתי-ידי רצונו יתברך, וזה הם כבר הגיעו ל"תכלית החיים"; אשרי מי שזכה

לְהִיּוֹת מַקְרֵב אֶל צָדִיקִים קָדוֹשִׁים כְּאֶלָּו, שֶׁעָל יָדָם
גַּם הוּא יַזְכֵּה לְהִגְיָע אֶל הַפְּכָלִית הַזֹּו, אֲשֶׁרִי לוּ בָּזָה
וְאֲשֶׁרִי לוּ בָּבָא !

כ.

רְאֵה, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְהַדְבִּיק עַצְמָךְ בָּאַין
סֻוף בָּרוּךְ הוּא, וְאֶל תִּתְפְּعַל מִשּׁוּם בָּרִיחָה שְׁבָעוֹלָם,
כִּי מַה יַּعֲשֶׂה לְךָ אָדָם, וְאֶף שְׁבֵין כֵּה גְּדָמָה לְךָ
כְּאֶלָּו יִכּוֹלִים לְהַרְעָע אוֹ לְהִיטִּיב לְךָ, תַּלְעַג לְכָל זֹה,
וַתְּדַע כִּי אַין בְּלָעֵדיו יַתְּבַרְךָ כָּל, וְהַוָּא מַחְיָה
וּמַקִּים וּמַתְּנוֹה אֶת כָּל הַבָּרִיאָה בְּחַשְׁבּוֹן צְדָקָה
וּבְהַשְׁגַּחַת נוֹרָאָה וּגְנְפָלָאָה עַד מַאֲד, וּעַל-כֵּן מַה
וְלֹמַה לְךָ לְפָל בְּדַעַתְךָ מִזָּה אוֹ מִזָּה, אַתָּה רְאֵה בָּקָר
לְהַדְבִּיק עַצְמָךְ בָּאַין סֻוף בָּרוּךְ הוּא, וְאֶז פָּרָגִישׁ כָּל
מִינִי טָעַם וְכָל מִינִי נָעַם בְּמַחְיָה, וּעוֹלָמָךְ תְּרָאָה
בְּמַחְיָה, אֲשֶׁר זָהוּ עַקְרָב "תְּכִלִּת הַחַיִּים", שִׁזְוָכָה
לְהִיּוֹת דָּבָוק תִּמְיד בְּמַיִם הַחַיִּים בּוֹ יַתְּבַרְךָ, אֲשֶׁר אַין
לְךָ עוֹד "תְּכִלִּת הַחַיִּים" יוֹתֵר טוֹבָה וּמַעַלָּה מֵזוֹ;
אֲשֶׁרִי מֵ שָׂזָבָה לְהִיּוֹת דָּבָוק בּוֹ יַתְּבַרְךָ כָּל יִמְיָה
חַיָּיו, וְאֶז טוֹב לוּ כָּל הַיָּמִים.
פָּم וְגַשְׁלָם, שְׁבָח לְאֶל בָּרוּא עוֹלָם !

הנְּהָגֹת נוֹרָאֹת וּנוֹפְלָאוֹת לְהִיוֹת גַּזָּה בָּהֶם כֹּל יְמֵי חַיּוֹן

א. גַּזָּיל עֲצָמוֹ לוֹמֵר בְּכָל לִילָה תְּקוּן חַצּוֹת עַל-כֶּלֶב-פָנִים הַעֲשֶׂרֶת מִזְמּוֹרִים שָׁוֶישׁ בְּסֻדָר הַתְּקוּן, וַיַּרְכֵּב לַרְבֵּר אֶזְרָפְתִי יַתְּבִּרְךְ בְּלֶשׁוֹן שְׁרָגִיל בָּה, כִּי אֶזְרָה עַת רְצֹן מָאָז, וַחֲפַלְתוֹ מַקְבְּלָת וַרְצֹנָה עַד מָאָז.

ב. גַּזָּה מָאָז בְּסֻדָר הַתְּפִלּוֹת: שְׁחִירִת, מְנַחָה, מְעַרְבִּיב, וַיַּחֲפַלְלֵל כָּל חַפְלָה בַּזְמַן הַרְאֹוי לָה, וְלֹבֶל יַאֲחָר, חַס וּשְׁלוּם, וְאֶל יַדְלָג שָׁוֹם מִזְמּוֹר וּכְוֹ, כִּי הַכָּל נִתְקַנֵּן עַל-פִי סּוֹדּוֹת וְרַגְגִּי דָּרוֹין סְתָרִי נִסְפְּרוֹת, וַיֹּאמֶר אֶת סְפָר הַתְּפִלָה מֶלֶה בְּמֶלֶה וּמִתּוֹךְ הַסְדּוֹר דִּיקָא.

ג. יַלְמֵד בְּכָל יוֹם מִקְרָא עַם פָּרוֹשׁ רְשִׁיָּה, אֲשֶׁר מַסְגֵּל מָאָז לִירָאת שְׁמִים, וּמָה טֹב וּמָה גָּעִים לְחַלֵּק אֶחָד פָּרָשָׁת הַשְׁבּוּעַ וְלַלְמֵד מִפְנֵה חַלֵּק בְּכָל יוֹם.

ד. אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַתְכִּיד בְּכָל יוֹם בְּמִשְׁנִיות אֲשֶׁר קָאָמֵר בַּעֲצָמָה מַסְגֵּלָת עַד מָאָז, וּמַזְכָּת וּמַתְהָרָת אֶת הַגְּנָשָׁמָה, וַיֹּאמֶר בְּכָל יוֹם בְּמִה מִסְכָּתָה.

ה. לְמַוד הַגְּמָרָא עֹולָה עַל כָּל הַלְמֹדִים, וּעַל-כֵּן רָאה אֵיךְ שְׁהָפֵם "רְגִמְמִים" נִגְּנִית אֶת הָאָדָם לְלַמֵּד הַכָּל, אֲכָל הַעֲקָר לֹא לְלַמֵּד גְּמָרָא, כִּי פְּלִמּוֹוד עֹולָה כְּמַסְפֵּר שְׁמָה שֶׁל הַקְּלָפָה הַיִדְוּעה (עִין לְקוֹטִי-מוֹהָרָן, חַלֵּק א', סִימָן רִיר), וּלְמַוד הַגְּמָרָא מַבְטָל אֶת כְּחָה וּמַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הָאָרֶת אַרְבָּעָת הַפְּלָאָכִים הַשׁוֹמְרִים אֶת הָאָדָם, שָׁהָם: גַּבְּרִיאָל, מִיכָּאָל, רְפָאָל, אַוְרִיאָל, וּעַל-כֵּן חָווִי זְהִיר, בָּנִי, לַלְמֵד בְּכָל יוֹם שְׁעוֹר גְּמָרָא.

ו. מָה טֹב וּמָה גָּעִים לְהִיוֹת רְגִיל לְסִים בְּכָל שְׁבוּעַ אֶת הַמְּדָרֵשׁ מִפְרִישָׁת הַשְׁבּוּעַ, וּמִשּׁוֹצָה לְפִים אֶת כָּל הַמְּדָרְשִׁים שִׁישׁ עַל פָּרָשָׁת הַשְׁבּוּעַ, מַעַלְתוֹ גְּדוֹלָה מָאָז, כִּי כָל הַסּוֹדּוֹת וְהַמּוֹסֵר גְּנוּזִים שָׁם.

ז. חֹוב גְּדוֹלָל עַל כָּל בָּר יִשְׂרָאֵל שִׁיקְבָּעַ לְעֲצָמוֹ שְׁעוֹר קְבוּעַ בְּלַמְoid שְׁלַחְן עֲרוֹךְ, אֲשֶׁר הָוָא תְּקוּן נוֹרָא וּנוֹפְלָא מָאָז, וּמַזְכָּת אֶת הַדְּמִים, וּמַכְרָר אֲצָלוֹ אֶת הַטֹּוב מַהְרָע, וְרַאיִי לְעַשׂוֹת לְעֲצָמוֹ שְׁנִי שְׁעוֹרִים: שְׁעוֹר אַחֲרֵ פְּשָׁוֹט — מַחְבָּר רְגִמְמִים "א" בְּסִדְרֵן, לְחוֹד בְּכָל יוֹם הַרְבָּה סִימְנִים, וּשְׁעוֹר אַחֲרֵ בְּעֵינָן עַם כָּל הַפּוֹסְקִים, לְבָרָר לְעֲצָמוֹ הַקְּלָבָה.

ח. לְמַוד הַזָּהָר וְהַתְּקוּנִים מַסְגֵּל מָאָז מִזְמָה לְגַנְשָׁמָה, וּפּוֹתֵחַ לוֹ שְׁעִירִי הַשְּׁמִים, עַל-כֵּן אֲשֶׁר הַזָּוֹכָה לְקַבְּעַל לְעֲצָמוֹ שְׁעוֹר קְבוּעַ בָּהֶם בְּכָל יוֹם, וַיִּאִיר עַל עֲצָמוֹ עֲרָבוֹת נָעַם זַיו אָור וְחַיּוֹת אַלְקָוֹתוֹ יַתְּבִּרְךְ.

ט. רְבָנוֹ זֶ"ל הַזָּהָר מָאָז, שְׁנַחְתִּימֵד בְּסֻפְרוֹ הַקְּדוֹשָׁ "לְקוֹטִי-מוֹהָרָן", וַיֹּאמֶר שְׁהָפֵר הַזָּהָר יִפְתַּח אֶת קְשִׁיות אִינְדִּינִי, וַיַּעֲוֹר אֶת הָאָדָם מִשְׁנָה, וַיַּחֲזִירֵהוּ בַּתְּשׂוֹבָה אֶתְמָתִית, וַיְהִי נִعְשָׂה עַל יָדוֹ בַּעַל מִתְּחָרֶב וְבַעַל הַשְּׁגָה גְּדוֹלָה, עַל-כֵּן אֶל יַעֲבֹר לְךָ יוֹם בְּלִי לְלַמֵּד בּוֹ, וַיֹּאמֶר שְׁכָשְׁעוֹשִׁים תְּפִלָה מֵאַיִלָה מֵאַיִלָה מִפְּאַמְקִינוֹ הַקְּדוֹשִׁים, עֲולִים לְמַעַלְלָה בְּכָל הַעוֹלָמוֹת שְׁעַשְׂעוֹתִים כְּאֹלוֹ, אֲשֶׁר לֹא עָלוּ שְׁעַשְׂעוֹתִים כְּאֹלוֹ מִימּוֹת עַזְלָם, עַל-כֵּן רָאוּי לוֹמֵר אֶתְהָר בְּלַמְoid אַחֲרֵ הַתְּפִלָה הַקְּדוֹשָׁה מִפְּסֵר הַקְּדוֹשָׁ "לְקוֹטִי-תְּפִלּוֹת", אֲשֶׁר מַוְהָרָן "תְּ"ל אָמָר, שְׁהָרְבָה אָנָשִׁים יוֹשְׁבִים כָּבֵר בְּגַן-עָזָן עַל-יְדֵי הַתְּפִלּוֹת שְׁלֹו, וּנְעַתִּידִים לְפַנֵּן אֶת הַדִּין עַל כָּל יוֹם שָׁאַיִן אָוּמָרִים בָּהֶם.

י. תְּדוֹשִׁי תָּזָהָה הַס יִסּוּד גְּדוֹלָל, וְהַס תְּקוּן נִפְלָא עַל כָּל הַחֲטָאִים שְׁלֹו, שְׁבָאים בְּדַרְךְ כָּל עַל-יְדֵי הַרְהָוִרִים רְעִים, עַל-כֵּן קָנְגָד זֶה שְׁהָכְנִיס בַּמְּתַשְּׁבָתוֹ הַרְהָוִרִים רְעִים, יְקִנִּיס מַחְוָרְדוּת בְּתֹוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה, וַיְמַזְדֵּשׁ בְּכָל יוֹם אַיִלָה חַדּוֹש בְּפְרָדִ'ס, וַיָּפְלוּ לְרַשְׁם לְעֲצָמוֹ רְקִדְבּוֹר אַמְנוֹה, דְּבָור אַמְנוֹה, גַּס-כֵּן יְקִרְבָּה וּנוֹפְלָא עַד מָאָז.

יא. טְבִילַת מַקְוָה מַזְכָּת קָמָנָה מָאָז אֶת הַגּוֹף וְהַגְּנָשָׁמָה, וּמַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרָבוֹת, נָעַם זַיווֹ שְׁכִינַת עַזְוּ יַתְּבִּרְךְ, וּמַמְתִּיק בְּכָל הַדִּינִים וַיִּשׁ לְזַקְנָה טְבָה לְמַקְוָן הַפְּלָל, וּעַל-כֵּן חָווִי זְהִיר, בָּנִי, שְׁעַל-כֶּלֶב-פָנִים לֹא יְחַסֵּר לְךָ יוֹם מְבָלִי טְבִילַת מַקְוָה, וְקָדָאי לְלַכְתֵּן רְגָלִי אֲפָלוּ בְּמַה

מילין, כדי לטעיל במקונה, שהוא יסוד היסודות בקנחת הינהרות, והשער והפמה להנג אל תוך מקדשה.

יב. מצות צדקה היא כלולה מכל המצוות, כי בזה מגלת את טהרה לבבו ונצל אמוניתו ובתחונו בו יתברך, ועל-כן ראה, בני, לנו בכל יום צדקה בשתי ידיים ובஸר פנים יפות, ובפרט כשהבא אליך עני תקרבו בכל מיני התקרבות, ותפיסו בכל מיני פיויסים, וTHONן לו אפלוף סח מועט אם אין לך, העקר שלא לך מפקיד ריקם ושבור וברום נמוכה וכו', כי הוא העון הגדול ביותר לשלה עני ריקם, ועל-כן כשההשש יתברך מרכם עלייך ושולם עני לבייחך, פרע כי מפנה טובה שלח אליך, וTHONן לבייחך ומתאיליהו ותשקרו בכל מיני התקרבות, וTHONן לו כמה שתוכבל, ובכל בפיוס ובஸר פנים יפות.

יג. אין לך עוד תקון ותשובה שלמה על כל החותאים שבעולם כמו לשם בעזינו ולדים ולשתוק, ועל-כן אחוי ורעני, בני וירידי היכר, שתוק שתוק למחרפי ולמביי נפשך, ואל פענה להם דבר, רק סבול מסבל, ותקבל את כל הבזינות שכאים עלייך באקה רבה, בכל רחוב ובפניהם שמחות, כי הם מוסיפים לך חיים, וממתקים מפק כל הימים ונתפפרים חטאיך בעת ההייא.

יד. ענן כי הימים מלאים נסינונות וכל אחד נתנסה בנסינונות אחרים, ועובד בכל יום על כל אחד ואחד ירידות ונפילות אחרות המשברות את האדם, ממלישות את הצעת, מבטלות את הרצון, מעקמות את הלב ומכוונות עazzoon גדור בלב האדם, ועל-כן מעשה כל מיני פעולות שבעולם להיות לך בשמה עצומה כל הימים, ותשמע כל' זמר, ותשיר בעצמך נגונים של שמה, ותרקד ורקדים אפליך בין עצמה, באפן שתהפהף את כל היגון והאנחה לתוך השzon והשמה, וראו לארם בסבר פנים יפות, והיא המזונה קעולה על כל המצוות, ולקבל את פניו כל ארם בסבר פנים יפות, והיא המזונה קעולה על כל המצוות, והאריזיל גלה למלמידו, כי לא נכה להגיא אל מרגנותו הקבוקה, כי אם על-ידי תקף השzon והשמה, שהיה פסיד שמח וטוב לב.

טו. עזק הרשמה צרייך להיות בעת קיום כל המצוות, כי ראו לשם ולרകד מאד מאד, איך שקוטני ערך וPOCHותם כמו הימים, בחוץ כסירה שבתוכה כסירה דוכים להחערך בכל יום בצדית ולהתעורר בתפלין, לנשך את המזונה ולשمر שבת-קדש, לאכל מזחה בפסח, בסכונות — סכה וארכעה מינים וכו' וכו', וזכה ראו לנו להחיות את עצמנו עד מאד מאד. טז. מה טוב ומה גאים להיות רגיל ללמד בתרני"ג מצוות, באפן שיזכה להיות בקי בכל המצוות ולקימן במחשבה, דבר ומעשה, וישmach בזה מאד, שנפל חלקו בחלק עם קדוש ישראל, בני אבינו شبשים.

יז. קעולה על הפל, והוא הבהיר התיICON הمبرית מן הקצה אל הקצה, הוא "התבורדות" ושיתה בינו לבין קונו בלשון שרגיל בה. בני, בני, אין לך עודنعم וערבות, זיו וחיות, כמו שמרגיל את עצמו לרבר עמו יתברך בתמיות ובפשיטות, ומספר לפניו יתברך את כל לבו, וכל מה שעובר עליו בפרטיו פרטיו, כמו שמרבר איש אל רעהו והבן אל אביו, וubahודה קדושה זו עולה על כל העבודות, וכמעט שאין אפשר להבנש באמת אל הקדשה בלי "התבורדות", כי כל זמן שאין האדם מרבר עמו יתברך, ומספר לפניו את כל ענינו, ומחשבה, דבר ומעשה שלו, עדין הוא מוח בדרמיון גדור, ומטעה את עצמו מאד מאד, והוא מבקל ומבלב מאוד מאד, ותכריז מדיד כשמרגיל את עצמו לרבר עמו יתברך, הוא מתחילה להונפה, כי כל דבר ודברו שמנברים עמו יתברך, וזה האלה נצחית לעולמי עד ולנצח נצחים; אשרי מי שיאמץ בךך קדושה וופשותה הוז, ואו זכה סוף כל סוף לצאת מחשכותו, ויאיר על נפשו אורו יתברך בהארה בזיו ובחיות נוראה ונפלאה מאד. אשרי לו ואשרי חלקו!